

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΙΛΟ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΕΤΗΣΙΟ ΕΟΡΤΑΣΜΟ ΤΟΥ ΜΗΝΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΙΛΟ

Πούντα Δε Βάκας, 4 Μαΐου 2004

Αγαπημένοι φίλοι,

Αποτύχαμε... αλλά επιμένουμε!

Αποτύχαμε αλλά επιμένουμε στο σχέδιό μας να εξανθρωπίσουμε τον κόσμο.

Αποτύχαμε και θα συνεχίσουμε να αποτυγχάνουμε μία και χίλιες φορές επειδή ανεβήκαμε στα φτερά ενός πουλιού που ονομάζεται «απόπειρα» και πετά πάνω από τις απογοητεύσεις, τις αδυναμίες και τις μικρότητες.

Είναι η πίστη στο πεπρωμένο μας, είναι η πίστη στο δίκαιο της δράσης μας, είναι η πίστη σε μας τους ίδιους, είναι η πίστη στον άνθρωπο η δύναμη που εμψυχώνει το πέταγμά μας.

Επειδή δεν είναι το τέλος της Ιστορίας, ούτε το τέλος των ιδεών, ούτε το τέλος του ανθρώπου κι επειδή δεν είναι ο οριστικός θρίαμβος της κακίας και της χειραγώγησης, γι' αυτό μπορούμε πάντα να προσπαθούμε ν' αλλάξουμε τα πράγματα και ν' αλλάξουμε κι εμάς τους ίδιους.

Αυτή είναι η απόπειρα την οποία αξίζει να ζούμε, επειδή είναι η συνέχιση των υψηλότερων φιλοδοξιών των καλών ανθρώπων πριν από εμάς. Είναι η απόπειρα που αξίζει να ζούμε επειδή είναι αυτή που προηγείται των μελλοντικών γενεών που θα μεταμορφώσουν τον κόσμο.

Δυο σπουδαίες ψυχές που αγωνίστηκαν ενάντια στη διάκριση και την αδικία συντροφεύουν τη συνάντησή μας. Εμπνευστικοί οδηγοί της μη-βίας, ο Μαχάτμα Γκάντι και ο Λούθερ Κινγκ, γνώριζαν την αποτυχία αλλά ποτέ δε σταμάτησαν την απόπειρά τους. Σήμερα είναι πολύ παρόντες στο νου μας και στην καρδιά μας.

Σ' αυτόν τον άτυχο κόσμο όπου η δύναμη και η αδικία διαφεντεύουν σε πόλεις και σ' αγρούς, πώς νομίζει κανείς ότι θα τεθεί τέλος στη βία;

Ίσως νομίζουν ότι αποτελούν εμπνευστικό παράδειγμα για τις νέες γενιές όταν μεταμφιεσμένοι σε βιντεοπαιχνίδι ωρύονται εναντίον του κόσμου' όταν απειλούν επιδεικνύοντας το χειρότερο νταηλικί' όταν, τέλος, στέλνουν τα παιδιά τους να καταπατήσουν, να σκοτώσουν και να πεθάνουν σε χώρες μακρινές. Αυτός δεν είναι ένας καλός δρόμος ούτε ένα καλό παράδειγμα.

Ίσως νομίζουν ότι η επιστροφή στις πρωτόγονες πρακτικές της θανατικής ποινής θα είναι ένα σπουδαίο κοινωνικό παράδειγμα.

Ίσως νομίζουν πως, ποινικοποιώντας προοδευτικά το αδίκημα που διαπράττεται από παιδιά, θα εξαφανιστεί το αδίκημα... ή θα εξαφανιστούν τα παιδιά!

Ίσως πιστεύουν πως, φέρνοντας την πρακτική της «σιδερένιας γροθιάς» στους δρόμους, οι δρόμοι θα είναι ασφαλείς.

Σίγουρα αυτά τα προβλήματα υπάρχουν και πολλαπλασιάζονται την παρούσα στιγμή, αλλά με μια βίαιη προσέγγιση της βίας δε θα προκύψει η ειρήνη.

Δε θα προκύψει η ειρήνη από αυτήν τη ζώδη αντιμετώπιση της ζωής που ευνοεί τον αγώνα για την επιβίωση, τον αγώνα για την επικράτηση του πιο επιτήδειου. Δε θα προκύψει αυτός ο μύθος. Δε θα προκύψει η ειρήνη χειραγωγώντας τις λέξεις ή λογοκρίνοντας τις γνήσιες καταγγελίες που γίνονται ενάντια σε κάθε κατάχρηση και κάθε φρικαλεότητα που διαπράττεται σε βάρος των ανθρώπων. Στο σημείο αυτό θα προσέξω να μην αναφέρω τα «ανθρώπινα δικαιώματα», επειδή κι αυτά έχουν μείνει κενά περιεχομένου και έχουν παραποιηθεί ως προς τη σημασία τους. Σήμερα συμβαίνει να βομβαρδίζονται άμαχοι πληθυσμοί για να προστατευθούν τα ανθρώπινα δικαιώματά τους...

Δε θα προκύψει η ειρήνη απ' αυτήν τη ζώδη άποψη της ζωής που ευνοεί μια κοινωνική τάξη βασισμένη σε ανταμοιβές και τιμωρίες μεταφέροντας την εξημέρωση των ζώων στον αξιότιμο πολίτη που αρχίζει να προπονείται στη δυσπιστία, την προδοσία και την εμπορευματοποίηση των συναισθημάτων του.

«Κάτι πρέπει να γίνει» ακούγεται από παντού. Καλά λοιπόν, εγώ θα πω τι πρέπει να γίνει, αλλά και που θα το πω, δε θα χρησιμεύσει σε τίποτα, επειδή κανείς δε θα το ακούσει.

Λέω ότι στη διεθνή τάξη, όλοι όσοι καταπατούν εδάφη θα έπρεπε να αποσυρθούν άμεσα και να τηρήσουν τις αποφάσεις και τις συστάσεις των Ηνωμένων Εθνών.

Λέω ότι στην εσωτερική τάξη των εθνών θα έπρεπε να εργαστούμε ώστε να λειτουργήσει ο νόμος και η δικαιοσύνη, όσο ατελείς κι αν είναι, πριν σκληρύνουμε νόμους και κατασταλτικές διατάξεις που θα πέσουν στα χέρια των ιδίων εκείνων που παρακωλύουν τον νόμο και τη δικαιοσύνη.

Λέω ότι στην οικιακή τάξη οι άνθρωποι θα έπρεπε να τηρούν αυτά που κηρύττουν, αφήνοντας την υποκριτική ρητορική τους που δηλητηριάζει τις νέες γενιές.

Λέω πως στην προσωπική τάξη καθένας θα έπρεπε να προσπαθεί ώστε να συμπίπτει αυτό που σκέφτεται με αυτό που αισθάνεται και αυτό που πράττει,

διαπλάθοντας μια ζωή με συνοχή και διαφεύγοντας της αντίφασης που παράγει βία.

Αλλά τίποτα απ' αυτά που λέγονται δε θα ακουστεί. Ωστόσο, τα ίδια τα γεγονότα θα κάνουν τους καταπατητές να αποσυρθούν· τους σκληρούς να αποκηρυχθούν από τους λαούς που θα απαιτήσουν την απλή εφαρμογή του νόμου· τα παιδιά να επικρίνουν τους γονείς τους για την υποκρισία τους· τον καθένα να επικρίνει τον εαυτό του για την αντίφαση που δημιουργεί στον ίδιο και σ' εκείνους που τον περιβάλλουν.

Βρισκόμαστε στο τέλος μιας σκοτεινής ιστορικής περιόδου και τίποτα πια δε θα είναι το ίδιο με πρώτα. Λίγο λίγο θα αρχίσει να χαράζει η αυγή μιας καινούριας μέρας· οι πολιτισμοί θα αρχίσουν να καταλαβαίνονται· οι λαοί θα βιώσουν μια όλο και μεγαλύτερη λαχτάρα προόδου για όλους, κατανοώντας πως η πρόοδος των ολίγων καταλήγει σε πρόοδο κανενός. Ναι, θα υπάρξει ειρήνη κι από ανάγκη θα κατανοηθεί πως αρχίζει να διαγράφεται ένα παγκόσμιο ανθρώπινο έθνος.

Στο μεταξύ, όσοι δεν ακουγόμαστε θα εργαστούμε ξεκινώντας από σήμερα σε όλα τα μέρη του κόσμου για να πιέσουμε αυτούς που αποφασίζουν, για να διαδώσουμε τα ιδεώδη της ειρήνης με βάση τη μεθοδολογία της μη-βίας, για να προετοιμάσουμε το δρόμο της νέας εποχής.

Ναι, αξίζει τον κόπο αυτό το Μήνυμα και αυτός ο Οικουμενικός Ανθρωπισμός να αποκτήσουν δύναμη. Αξίζει τον κόπο οι νέοι άνθρωποι να διογκώσουν αυτήν την Ηθική Δύναμη σε μια παραλλαγή της Ιστορίας... κι αυτό το ρεύμα να γίνει ασυγκράτητο και να ακουστεί ο θόρυβός του σε όλες τις γλώσσες της Γης. Κι έτσι, οι νέες γενιές θα ξεκινήσουν να διδάσκουν τις ενήλικες με μια καινούρια στοργή και μια καινούρια κατανόηση.

Τέλος, φίλοι μου, θέλω να μοιραστώ με όλους αυτή τη βαθιά βεβαιότητα που λέει: «το Ιερό βρίσκεται μέσα μας και τίποτα κακό δεν μπορεί να συμβεί σ' αυτή τη βαθιά αναζήτηση του Ανείπωτου». Πιστεύω πως κάτι πολύ καλό θα συμβεί όταν τα ανθρώπινα όντα συναντήσουν το Νόημα που τόσες φορές χάθηκε και τόσες φορές ξαναβρέθηκε στις καμπές της Ιστορίας.

Θα ήθελα, φίλοι, να ακουστεί το Μήνυμα του Βάθους. Δεν είναι ένα μήνυμα διαπεραστικό, είναι ένα μήνυμα πολύ σιγαλό που δεν μπορεί να ακουστεί όταν θέλει κάποιος να το αρπάξει.

Θα ήθελα, φίλοι, να μεταδώσω τη βεβαιότητα της αθανασίας. Πώς, όμως, θα μπορούσε το θνητό να γεννήσει κάτι αθάνατο; Ίσως θα έπρεπε να αναρωτηθούμε για το πώς είναι δυνατό το αθάνατο να γεννά την ψευδαίσθηση της θνητότητας.

Τι ωραία που είναι να είμαστε εδώ, μαζί, αναλογιζόμενοι το παρόν και το μέλλον. Τι ωραία που είναι να είναι παρόντες αυτήν τη στιγμή, σε αυτήν τη

συνάντηση, χιλιάδες φίλοι σε διάφορα μήκη και πλάτη. Απ' την άλλη πλευρά όμως, δε χρειάζεται πια να ψάχνουμε απομακρυσμένα μέρη για να εκφραστούμε χωρίς να προσβάλλουμε κανένα, επειδή αυτές οι λέξεις φτάνουν πολύ μακριά. Έτσι, θα είναι αναγκαίο να ζητήσουμε συγγνώμη από εκείνους που ένιωσαν επίθεση από τα λεγόμενά μας τα οποία, χωρίς αμφιβολία, δεν είχαν σκοπό να προσωποποιήσουν, παρά μάλλον να αναφερθούν σε καταστάσεις και επακριβείς ιστορικές στιγμές.

Ενώ οι λέξεις σιγά σιγά σβήνουν ήρεμα τα βλέμματά μας τις αντικαθιστούν...

Τα βλέμματά μας συναντιούνται και κατανοούνται σε βάθος.

Χαιρετάμε όλους από καρδιά σε καρδιά.

Σίλο